

# Mørke dager

2004, var året  
26.desember var dagen.  
Dagen da det forferdelige marerittet skjedde.  
Dagen som aldri glemmes.  
Dagen som tok så mange menneskeliv.  
Ja, det var dagen for  
havets katastrofe og  
bølgenes svikt.

For på denne dagen slo havet til,  
og bølgene drepte.  
Skrik og hyl og  
barnestemmer  
hørtes ikke,  
de var forgjeves,  
de døde bort,  
slik barna selv også gjorde.

Familien?  
Den var ingen sted å finne.  
Huset?  
Det hadde bølgene tatt.  
Venner og bekjente?  
Alt var borte,  
Alle var vekk.  
Men døde menneskekropper?  
Dem var det mange av.  
Ja, her hadde havet slått til,  
Og bølgene drept.

De mørke dagene  
hadde lagt seg over dem.  
Den tunge tiden,  
hadde begynt.  
Et svart hull,  
hadde knust deres skjønne hjerter.

Havet og bølgene...  
Havet og bølgene  
hadde i går vært deres bestevenn.  
Men i dag?  
I dag var dem en de aldri mer ville se igjen  
En fiende,  
en som hadde endt deres liv.

Det lille lys,  
bak en lang, mørk tunnel.  
Det lille glimtet av blå himmel,  
bak et teppet av regnfylte skyer.  
Det lille håp,  
om at alt en dag vil ordne seg,  
Det er alt de har,  
etter havets katastrofe,  
og bølgenes svik.

La oss nå hjelpe dem!  
For deres lille lys  
må ikke slukkes,  
deres lille varme  
må ikke fryse  
og deres lille håp,  
må ikke forsvinne.  
Ja, la oss nå hjelpe dem,  
Slik at de som falt,  
kan reise seg opp igjen.  
Slik at de som ble rammet  
kan klare en ny fremtid.